

BEAUMARCHAIS

WESELE FIGARA

PRZEKŁAD:
TADEUSZ BOY-ŻELEŃSKI

REŻYSERIA:
KATARZYNA RADUSZYŃSKA

PREMIERA 30.04.2010

**NOVY
TEATR**

im. Witkacego
DYREKTOR NACZELNY w Słupsku
I ARTYSTYCZNY
ZBIGNIEW KUŁAGOWSKI

KATARZYNA RADUSZYŃSKA

Absolwentka Wydziału Aktorskiego PWST we Wrocławiu oraz Wydziału Reżyserii Dramatu w Akademii Teatralnej w Warszawie. Reżysersko zadebiutowała w 2007 roku („Arabska noc” R. Schimmelpfenninga w Teatrze Montownia w Warszawie), następnie zrealizowała „Pokojówki” J. Geneta w Teatrze im. Jaracza w Olsztynie, „Wesela w domu” wg B. Hrabala w Teatrze Powszechnym w Łodzi (2007) oraz „Intrygę i miłość” F. Schillera w Teatrze Norwida w Jeleniej Górze (2008). Wcześniej asystentka A. Glińskiej („Opowieści o zwyczajnym szaleństwie”), K. Lupy („Na szczytach panuje cisza”), R. Wilsona („Kobieta z morza”).

PAWEŁ WALICKI

Scenograf, rysownik, grafik. Absolwent Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu (malarstwo, grafika i film animowany) i podyplomowych studiów scenograficznych w krakowskiej ASP. Autor scenografii/dekoracji do spektakli Teatru Wielkiego Opery Narodowej, Teatru Muzycznego Roma w Warszawie, Opery Bałtyckiej w Gdańsku. Współpracuje z Telewizyjnym Studiem Filmów Animowanych w Poznaniu. Reżyser m.in. filmu animowanego „Jak bóg Maior utracił tron”.

DOMINIK STRYCHARSKI

Kompozytor, flecista, wokalista, improwizator, performer i publicysta. Gra i komponuje współczesny jazz, muzykę elektroniczną, posthiphop, noise, a także różne odmiany improwizowanej muzyki, we własnym zespole Pulsarus. Twórca muzyki teatralnej i tworzonej do multimediów. Komponował m.in. do spektakli Michała Zadary, Wojciecha Klemma, Łukasza Kosa.

RAFAŁ DZIEMIDOK

Tancerz, choreograf. Współpracował m.in. z Dada von Bzdulów (Gdańsk), Gdańskim Teatrem Tańca i Compagnie Yvette Bozsik. Laureat wyróżnienia za „krytyczny i ironiczny stosunek do tańca” jury Międzynarodowych Prezentacji Współczesnych Form Tanecznych w Kaliszu (1998) oraz pierwszej nagrody w kategorii „ruch sceniczny” Warszawskiego Festiwalu Sztuki Estradowej 2000. W ankiecie portalu nowytaniec.pl nominowany w kategorii „Najlepszy tancerz 2008”.

„Wesele

Figara”, arcydzieło nowożytnej komedii, niezależnie od tego, że pozwala nam naśmiać się do woli z przechytzonych przez bliźnich chytrusów, stanowi ponadto wnikliwą analizę społeczeństwa zgniłego i skazanego na zagładę. Opis tego rodzaju organizmów i diagnoza dotycząca samej choroby, która jest – jak mawiał w takich wypadkach Søren Kierkegaard – „chorobą na śmierć”, warta jest zapamiętania, ponieważ wszystkie stoczone przez bezkarne zdziczenie społeczeństwa, nie wyłączając również dwudziestowiecznych konają na ogół w podobnych błędach i w podobnej głupocie. Dlatego współczesnym widzom tego spektaklu, którzy mieli okazję skosztować tak zwanej życiowej mądrości, raz po raz cisnie się na usta okrzyk zdumienia: „Skąd my to wszystko znamy?!”

„**Wesele Figara**” to poniekąd opowieść o skartłowacim talencie, który tylko dlatego nie utracił blasku, że potrafi nas bawić dowcipem językowym i nie zapomniał, jak działa bystry intelekt. Ale też nie ulega wątpliwości, że sama próba przystosowania się do życia w tym gnijącym społeczeństwie doprowadziła do rozproszenia i zamazania jego osobowości. Figaro nie jest już w stanie uchwycić swego „ja” „(...) Tu pan, tam sługa wedle kaprysu”. Czy można było lepiej wyrazić myśl, że hedonizm nie jest w stanie zrównoważyć upokorzenia talentu? (...) Zepchnięty na margines społeczny, obrażony talent stara się jak może oszołomić samego siebie wspaniałą zabawą. Ale co się stanie, kiedy pogardzi lekarstwem komizmu? Kiedy zniecierpliwiony go rubaszny hedonizm, wart dokładnie tyle, ile rozkapryszony hedonizm hrabiego? (...) Wówczas Figaro nareszcie rozwinię wszystkie zalety swego wszechstronnego talentu. (...) Z autora komedii, która nie znalazła uznania u miernot, Figaro przedzierzgnie się zapewne w autora rewolucyjnych tragedii, które zbiorą oklaski utalentowanego ludu. Po czym zetnie mu głowę jakaś frakcja polityczna. Nie za to oczywiście, że miał talent, ale za to, że miał poglądy. Rewolucyjna Francja przestanie gnić, przywróci właściwą hierarchię wartości, wyrówna krzywdy wyrządzone obrażonym talentom, otwierając przed nimi gościniec prawdziwej wzniosłości i nieklamanej podłości, kończący się wątpliwą sławą lub podłą śmiercią.”

Ryszard Przybylski, Wtajemniczenie w los

“Jeśli przyjrzeć się tej rewolucji w całości i w jej ruchu (...) zdaje się ona jakąś feerią, jakąś magiczną operacją; dlatego też ktoś powiedział, że tylko ta sama niewidzialna ręka, która rewolucją kierowała, byłaby zdolna napisać jej historię.”

Louis-Claude de Saint-Martin, Lettre à un ami ou considerations politiques, philisophiques et religieuses sur la Révolution française

“A może obok wrodzonego pragnienia wolności istnieje instynktowna potrzeba podporządkowania się? Jeśli tak nie jest, czym wytłumaczyć urok, jaki dla tak wielu stanowi dziś uległość wobec wodza? Czy uległość zachodzi zawsze w stosunku do zewnętrznego autorytetu czy też ma miejsce także w stosunku do autorytetów wewnętrznych, takich jak obowiązek albo sumienie, do wewnętrznych przymusów lub władzy bezimiennej, jak na przykład opinia publiczna? Czy podporządkowanie się daje jakieś utajone zadowolenie i jaka jest jego istota?”

Erich Fromm, Ucieczka od wolności

Hanna Piotrowska
Marcelina

Zbigniew Kułagowski
Gąska

Irena Sierakowska
Zuzanna

Albert Osik
Figaro

Krzysztof Kluzik
Bartolo

Jerzy Karnicki
Hrabia

Adam Jędrasz
Łapowy, Pedrillo,
Lokaj, Słoneczko,
Młoda Pasterka

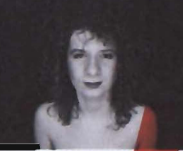
Ewa Konstanciak
Hrabina

Mikołaj Osiński
Bazylio

Marta Turkowska
Franusia

Rozalia Mierzicka
Cherubin

oraz stúpszczenie
Stefania Dmoch,
Barbara Kopiec,
Sylvia Mackus,
Alicja Michalska,
Agata Myczek,
Katarzyna Sternalska,
Daria Szabat,
Eleonora Sztajnke,
Małgorzata Wasiak,
Małgorzata Zaręba,
Mateusz Dzierżawski,
Amadeusz Gendig,
Hubert Gendig,
Piotr Nowotny,
Krzysztof Rekirowicz,
Julian Swift-Speed

Opracowanie tekstu Katarzyna Raduszyńska

Scenografia i kostiumy Paweł Walicki

Muzyka Dominik Strycharski

Choreografia Rafał Dziemidok

Przygotowanie muzyczne Dominik Strycharski

Zespół muzyczny

Paweł Korneluk (gitara elektryczna),

Oskar Frydrych (gitara basowa),

Krzysztof Madejski (perkusja)

Asystent reżysera Marta Turkowska

Inspicjent Emilia Siemaszko

Redakcja Dorota Kowalkowska
Identyfikacja graficzna (program, plakat, banery)
Magdalena Franczak, Ludomir Franczak
Foto Michał Sikora/ sikorowy.pl

NOWY TEATR im. WITKACEGO,
76-200 Słupsk, ul. Lutosławskiego 1, tel. 059 846 70 00,
www.nowyteatr.pl

Tak bym skupować głowy chciał,
gdybym miał grosza więcej.
I niósłbym je jak chłop na schwał
po jednej w każdej ręce.
Niech żyje gilotyna!
buńczuczna u niej mina
i tak wspaniale ścina
szyję tym wszystkim psom.
Mili arystokraci,
plwajmy w ten worek kaci,
co ma go nasz Sanson.

Piosenka z okresu Wielkiego Terroru we Francji

PATRONAT HONOROWY

PATRONI MEDIALNI

PARTNERZY MEDIALNI

SPONSORZY TEATRU

Małżeńską sypialnię remontuję dzięki narzędziom firmy Kneblewski.
FIGARO